

Farul Creștin

„Voi sunteți lumina lumii”. Matei 5:14.

Anul VIII. No. 20
Apare în fiecare Sâmbătă

Redacția și administrația: Arad, Strada Lae Barna 4.
Inscris la Trib. Arad, secția III. No. 6/1939

Sâmbătă,
18 Mai 1940

TU ȘI PĂCATUL TĂU

de Jean Staneschy

N'ai simțit oare și tu, cât de greu este să privești în ochi propriile tale păcate, și să iei aceeași atitudine față de ele pe care o recomanzi adesea altora? Psalmistul știe ceva despre aceasta: „**Imi amintesc de timpurile trecute. Păcatul meu este pururea înaintea mea**”. — Nu e tocmai ușor. Îți trebuie mai mare curaj să-ți amintești de propriile tale păcate, decât de acelea ale semenului tău. Cât de repede și de ușor cercetăm păcatele altora și uneori le mărim cu lupa sau cu microscopul.

Cât privește persoana noastră, când ne privim, întorcem asupra noastră aceea parte a ochiului, care îndepărtează și micșorează tabloul cercetat. Astfel, fariseul a recunoscut în templu, o listă lungă de păcate — ale semenului său, ale vameșului, dar niciunul din ale sale. Noi toți, cădem cu multă ușurință în aceeași greșală.

Cu câtă plăcere ne amintim de vremurile trecute — când putem fi mulțumiți cu noi înșine, măgulim egoismul și deșertăciunea noastră și ne vedem în proprii noștri ochi plini de cinste și de audă; totuși, când cugetul nostru se împiedică de câte o faptă a noastră din trecut, care nu a fost tocmai dreaptă, nici prea frumoasă, trecem repede cu vederea peste ea, și ne mângăiem cu gândul la slăbiciunile și păcatele altora mai mari decât ale noastre; și e tare ciudat, că descoperim atât de multe întâmplări și fapte în viața altora, care nu sunt deloc de laudat. Prea târziu, mult prea târziu și prea puțin jungem la aceea adevărată iușire, care se bucură sincer de fiecare progres al caracterului aluia, și înregistrează cu multă plăcere și părere de rău, greșelile

și petele sale.

Oricum, e un semn îmbucurător, când un suflet ia hotărârea: „**Vreau să-mi amintesc de anii trecuți, de timpul trecut!**” Nimic nu poate fi mai tămăduitor pentru dezvoltarea ta lăuntrică, decât examinarea cu o sticlă măritoare a vieții tale personale. O asemenea cercetare este una din datoritiile noastre sfinte. Cercetează-te singur, înainte de a te apuca să scormonești greșelile aproapelui tău.

În lungul și latul pământului, există o singură persoană pentru care vei fi tras la răspundere și pentru viața căruia, fie lăuntrică sau din afară, va trebui să dai socoteală — **acela ești tu singur!**

Cercetarea trecutului are o influență ciudată și adâncă asupra noastră. Dacă lași să treacă pe dinaintea ochilor tăi duhovnicești, toate prin câte ai trecut în ultimii ani — le vei vedea acum prin o lumină cu totul schimbată. Ceeace înainte îți s'a părut aspru și greu, acum îți apare luminat și frumos. Aproape viața fiecărui om trece prin experiențe dureroase, depe urma cărora, răsar binecuvântări bogate. De altă parte, unele întâmplări ale trecutului te-au fermecat și te-au momit atât de mult, încât n'ai putut rezista ispitei; acum însă recunoști, că acestea au fost adevărate josiicii și murdării. Pentru o clipă, satisfacerea lor te-au transpus într'un fel de amețeală a bucuriei. Indată însă ce amețeala a trecut și-ți întorci privirea în urmă, privești la cele înfăptuite cu groază, cu desgust și cu dispreț de tine însuși.

Iată de ce, o privire aruncată în urmă asupra unei nedreptăți săvârșite, este tot ce poate fi mai îmbucurător. Și dacă această cer-

cetare o faci cu sinceritate, atunci se trezește în tine o durere adâncă și amară.

Simțământul rușinei trebuie să transforme în durere năprasnică, lecțiunea tristă pe care ți-o dă păcatul săvârșit.

Totuși, nu trebuie să te oprești la o asemenea durere. Scriptura spune cu bună dreptate că, durerea lumii produce moartea. Sau întristarea aceasta trece ca nou-rașul ușor depe înaltul cerului senin, ca roua depe iarbă — fără a lăsa vreo urmă statornică și fără a produce o îndreptare temeinică — sau, ea stârșește într'un act de desperare întunecată.

Intristarea dumnezească însă, este aceea durere produsă de păcat, care duce la pocăință și îndreptare. Când fiul pierdut, aflat departe între streini, a cercetat starea sa prezentă și trecutul său, și-a ascuns fața în mâni de rușine și a plâns lacrimi amare pentru viața sa pierdută. Totuși, nu s'a mulțumit numai să plângă, ci, s'a sculat și a alergat la tatăl său.

Oricât de adânc vei fi căzut — nu pierde, și alt timp prețios cu tânguiri deșarte pentru anii pierduți. Plânsul disperat, nemângăiat, nu e de nici un folos. Singurul lucru bun pe care-l poți face și care-ți mai rămâne de făcut, este de a te ridica și de a salva ceea ce se mai poate salva.

Pentru că din cele douăsprezece ore pe care le ai de trăit, zece le-ai risipit în vânt, vrei să risipești și pe ultimele două în plâns și tânguiri deșarte?

Nu! Trezește-te, vino-ți în fire și caută ca în cele două ore, care ți-au rămas, să îndrepti ceea ce ai ruinat în celelalte zece ore în nebunia păcatului. „**Bătălia este într'adevăr pierdută**”, a strigat (Continuare în pag. 4-a).

Farul Creștin

Foaie religioasă

Apare sub îngrijirea unui comitet.
Girant responsabil N. OncuAnul VIII. No. 10 Sâmbătă 18 Mai 1940
Apare în fiecare Sâmbătă

Abonamentul:

Pe un an 100 lei, pe 6 luni 60 lei.

In străinătate 300 lei.

In Statele Unite 2 dolari.

Nu se primesc abonamente decât cu
trimiterea banilor înainte.Redacția și Administrația:
Arad, Str. Lae Barna 4.

Casier: N. Oncu, Arad, Str. Blanduziei 4

DELA REDACȚIE

Indemnăm pe toți acei ce nu sunt încă abonați la Farul Creștin, au prilejul ca să aboneze acum pe un jumătate de an.

Cu numărul viitor al Farului puteți primi revista noastră până la sfârșitul anului numai cu lei 60.

Dacă te gândești bine, nu-i mult 60 lei abonamentul la revistă, până la sfârșitul anului.

Ce bine e să primești în fiecare Sâmbătă regulat revista noastră plină de hrană și lumină.

Facem Apel la toți prietenii și tovarășii noștri de lucru, ca să îndemne pe cât mai mulți, ca să se aboneze acum la:

Farul Creștin lei 60, pe 1/2 an.
Mana lei 12, " " "
Călăuza lei 12, " " "

Deci grăbiți cu abonamente și trimeteți pe adresa casierului:

N. ONCU
str. Blanduziei 4
ARAD

Rugăm pe acei ce ne trimet stiri spre publicare, ca să scrie citeț și clar, mai ales numele persoanelor și vă rugăm din nou, **nu scrieți cu creionul.**

Subscrieți pentru înzestrarea armatei, adică pentru paza țării, pentru paza ta și a familiei tale, cetățene.

Cine n'a scris cel puțin un bon, nu-și merită nici liniștea de acum, nici recunoștința de mâine a Neamului.

CREȘTINUL, PAHARUL ȘI BIBLIA

de Marcu Nichifor

— Iarăși cu vinul, nu-i așa?

— Desigur, pentrucă vinul nu este chiar așa de rău și de lepădat după cum te porți cu el.

Să ieși câte un pahar nu este nici păcătoș și nici în contrazicere cu Sfânta Scriptură.

— Bine, să vedem ce spune Biblia.

Dacă vinul n'ar fi rău, atunci, de ce la anunțarea nașterii lui Samson, Dumnezeu a trimis pe unul din îngerii Săi, cu o poruncă strictă: „Acum ia bine seama, să nu bei nici vin, nici băutură tare...” (Iud. 13, 4). La rugăciunea lui Manoah, îngerul veni din nou repetând aceleași cuvinte (v. 14).

Dacă n'ar fi vinul ceva rău, de ce îngerul Gavril, vestind în templu lui Zaharia nașterea lui Ioan Botezătorul, zice: „Căci, va fi mare înaintea Domnului. Nu va bea nici vin, nici băutură amețitoare, și se va umplea de Duhul sfânt”. (Luca 1,15). Dacă vinul nu-i în contrazicere cu Duhul sfânt, de ce-i oprit?

Dacă vinul nu-i așa de rău, de ce atunci în timpul legii, Nazireatului, (care înseamnă despărțire de tot ce-i rău și preclare Domnului), îi este strict interzis, din partea Domnului, să se spurce cu vin? (Num. 6,3).

Dacă spui că vinul este bun de întrebuințat, de ce Dumnezeu îl condamnă prin Cuvântul Său așa de aspru? (Mica 2,11; Osea 4,11; Isaia 5:11,22; Prov. 20:1; Ef. 5,10). Iar sfinții și profetii Vechiului Testament se fereau să nu se spurce cu el (Daniel 1,8).

Vinul nu este o nevoie pentru vicață, ci este o împlinire a dorințelor și a poftelor trupesti. Deci noi, dacă umblăm după dorința și împlinirea pofteilor fidești, suntem într-o stare directă de vrăjmașie cu Dumnezeu (Rom. 8,6—8).

De aici putem vedea că vinul a fost oprit pentru oamenii cari erau conduși de Duhul sfânt și e condamnat de Cuvântul Domnului. Unul dintre împărați, pe când bea vin și se bucura, a fost cântărit de Dumnezeu, găsit ușor, i s'a luat moștenirea, i s'au numărat zilele și a fost omorât.

Da, dar dacă este așa, de ce Dumnezeu ne-a dat vie?

S'a făcut Dumnezeu vinovat cu aceasta că și-a dat mere, pere, prune, grâu, secară, orz, porumb? Dacă din grâu sau secară se face rachiul sau spirtul cel mai puternic, atunci vina este aruncată tot asupra dragostei și bunătății lui Dumnezeu.

Dacă Dumnezeu a dat apă, este El vinovat când te arunci în ea?

— Bine, dar dacă nu mai beau, pot vinde strugurii și prunele mele altora pe

bani, știind că ei vor face din ele cool?

Să zicem că ai niște Biblii de vânzare. Cineva vine să le cumpere; tu însă să ca el vrea să le ardă. Ce vei face? vei vinde de sigur. Dar să zicem că plătește bine, îți dă un câștig foarte mare, ce vei face? Orișicât îți va da, îi spune: „Inapoi-a-mea...”

Dar să zicem că ai o farmacie și vine cineva să cumpere un acid sau un oă care medicament. Tu ai aflat dela el că el vrea să se otrăvească. El te roagă și-ți plătește foarte mult. Ce vei face? Nu-i vei vinde.

Așa face orice creștin adevărat!

Atunci nu pot înțelege cum dai biserica îmbătătoare oamenilor, care e rea decât otrava și aduce cele mai nenorociri.

Poate din cauza vinului tău, sute de oameni vin noaptea târziu beți ac Strică, sfarmă, tot ce le iese în cale. Fiile plâng flămânde, înghețate, bătă sunt aproape de moarte. Altele boln de atâtea suferințe. Poate chiar creștinoase sfâșiate de dureri plâng nopți tregi rugându-se lui Dumnezeu. Creștinu te va ajunge și pe tine răsplată rului?

Din cauza vinului tău, mulți copii sunt desculți și cunosc pe tatăl lor nu ca tată, ci ca pe o fiară aspră. În tinere lor nu știu ce-i mângâiere, ce-i drag de mamă. Alții, tot din cauza vinului tău, rătăcesc pe drumuri, flămânzi, și șiind, alungați. Alții sunt în casele de buni. Mergi acolo și-i vei vedea; prui ste-i și plâng, plâng de mila lor. Poate că vinul tău, otrava ta, pe care o vând tu, este cauza principală.

Din cauza vinului, pe care-l vinzi sunt cele mai mari destrăbălări, cele multe bătăi, sinucideri, spânzurări, sări de sânge, și omoruri peste or ruri. Necinstirea lui Dumnezeu în cele mari, sărbătorite de toți, e la Un tânăr, cu un mare cuțit de măcelă în mână, cu cămașa tăiată din care vede curgând sânge, cu mâinele de sânge, stă în mijlocul drumului. vedește-mi că n'a făcut acest lucru cu vinul tău. Mânia, gelozia, răsunarea torită vinului, pun vârful tuturor pătelor.

Și ce prilej de bucurie are Satan pe tru că tu, care te numești copilul Dumnezeu, ești o unealtă în mâna ce rău, numai din dragostea banului, pe distrugerea lumii, pe care a creat Dumnezeu.

Dumineca, tu te rogi la adunare, alții bei de vinul tău în cărciumă, bat și ucid. Te întreb: este ascultată găciunea ta?

POCĂINȚA

Predică la radio, de IOAN COCUȚ, America

Vreau, iubii ascultători, să vă vorbesc despre un subiect foarte însemnat în viața noastră religioasă; vreau să vă orbesc despre pocăință.

Și vreau să vă spun, dela început, că pocăința e una din temelile fundamentale ale vieții creștine. Ea e Alfa și Omega, începutul și sfârșitul legăturii noastre cu Dumnezeu. Câteva versete biblice vor dovedi acest lucru.

Cuvântul lui Ioan

Ioan Botezătorul a venit să pună bazele religiei creștine, să pregătească drumul în calea Domnului Isus. Care au fost rimele lui cuvinte? Ce a predicat el de la Iordanul? „Pocăiți-vă” a spus Ioan mulțimilor, „căci împărăția lui Dumnezeu este aproape”. Și toată învățătura lui Ioan a avut acest subiect fundamental: pocăința.

Cuvântul lui Isus

Peste puțin timp însuși Fiul lui Dumnezeu, coborât din ceruri, ca să ne arate calea adevărată spre Tatăl, a început să predice. El aducea oamenilor adevărata lumină și le arăta calea cea dreaptă. Care au fost primele lui învățături? „Pocăiți-vă”, le-a spus Isus, „și credeți în Evanghelie”. Deci Domnul Hristos, Dumnezeu întrupat, ne arată că drumul spre ceruri e drumul pocăinței.

Cuvântul Duhului sfânt

Când Isus și-a trimis ucenicii să predice prin sate și orașe, tot acest subiect le-a dat, să meargă să spună oamenilor să se pocăiască, pentru că Impărăția lui Dumnezeu este aproape.

Când Isus s'a înălțat la ceruri, Duhul Sfânt, a treia persoană din Dumnezeire, a pogorât. Duhul sfânt a umplut pe apostoli și ucenici, ca ei să predice adevărul curat. Ce au predicat ei, îndemnați de Duhul sfânt? „Pocăiți-vă”, le-a spus Petru, „și fiecare din voi să fie botezat în numele lui Isus Hristos”.

Dar Duhul sfânt vorbește prin Petru în două predică: „Pocăiți-vă, dar, și înarceți-vă la Dumnezeu, pentru ca să se ierte păcatele...”.

Cuvântul lui Pavel

Apoi a venit Pavel apostolul. El a fost ales de Duhul sfânt să meargă nu numai între Iudei, ci printre toate Neamurile, în Evanghelie. Ce a predicat Pavel printre greci și Romani, printre barbari și învățați? Ca să vedeți mai bine acest lucru, să descriem o întâmplare din viața apostolului.

Pe vremea lui, cel mai cult și mai civilizată oraș din lume era Atena. Azi e foarte greu să decidem care e cel mai luminos oraș, de pe pământ. E New-Yorkul

sau Londra, e Berlinul sau Roma, e Parisul sau Washingtonul? E greu de spus. Dar atunci, pe vremea lui Pavel, toate lumea știa că centrul celei mai înalte culturi, izvorul celei mai înalte științe și locul celei mai vestite filosofii, e Atena. Cei mai înțelepți oameni din vechime: Socrate și Plato, Aristotel și Epicur, Zeno și Pitagora, aici în Atena, și-au ținut învățăturile și și-au înflințat școlile.

Dorința lui Pavel a fost să ajungă în această cetate vestită ca să predice Evanghelia. După un timp, dorința lui s'a împlinit. Apostolul a ajuns în Atena.

In Aeropag

Aici a rămas mirat de mulțimea zeilor și a idolilor. Se crede că, pe acele vremuri, erau în Capitala Greciei peste 35.000 de zei. Un scriitor de pe acele vremuri spune că, dacă mergeai pe stradă, întâlneai mai mulți zei sau idoli decât oameni.

Dar numai Pavel s'a mirat de Atenieni, ei și ei s'au mirat de el. Când a început să și predice noua învățatură în Agora, în piața capitalei, în jurul lui s'au adunat mulți curioși. Erau acolo filosofii stoici, care credeau că omul poate, prin puterile lui proprii, să ajungă la perfecțiune. Alături de ei stăteau filosofii epicurei, care credeau că scopul nostru pe pământ nu e să fim buni, ci să ne petrecem în toate păcatele. Satisfacerea tuturor poftelor și cautarea maximului de plăcere era teoria lor cu privire la rostul vieții. Învățătura lui Pavel le-a părut atât de nouă și de ciudată și sgomotul era așa de mare acolo, încât l-au invitat pe apostol să se urce sus, pe Arcopag. Acesta era locul cel mai de seamă din Atena. Aici se desbăteau cele mai mari procese și se discutau cele mai mari probleme religioase și filosofice. Pavel avea acum cea mai mare ocazie din viață. Stătea în cel mai important loc de pe pământ și avea în fața lui, ca ascultători, cei mai mari și mai luminați oameni din lume.

Ce le va predica el? Ce le va spune el, ca să fie mai presus de toate teoriile și filosofile lor? Care va fi subiectul cel mai însemnat pe care să li-l prezinte?

„Dumnezeu poruncește acum tuturor oamenilor, de pretutendeni, să se pocăiască”. Aceasta este inima vorbirii lui. Există un singur Dumnezeu, nu mulți. Și acest Dumnezeu nu e asemenea pietrei, aurului și argintului, lucrat de maestrul Atenei. Dumnezeu e spirit nevăzut. Și acest Dumnezeu vă cere și vouă, învățaților greci, să vă pocăiți de păcatele voastre!

Iată deci, iubii ascultători, cum și a postolul Neamurilor predică aceeași Evanghelie a pocăinței.

Definiția pocăinței

Dar poate veți întreba: ce este pocăința? Ce trebuie să faci un om când se pocăiește? Mulți înțeleg greșit acest lucru. Ei cred că-i destul să-ți mărturisești păcatele, să te spovedești, și apoi poți să mergi să faci alte păcate. Ei cred că poți merge cu sacul plin de păcate la Dumnezeu, ca să-l golească la picioarele Lui și apoi să se ducă să-l umple din nou. Ei cred că un suspin pentru păcat, o rugăciune, un dar pentru biserică, ba chiar o schimbare dintr-o biserică în alta, va împăca pe Dumnezeu și ei pot să meargă din nou la fărâdelegi. Astfel de oameni se înșeală amarnic. Dumnezeu nu poate fi înșelat. Aceasta e o bătaie de joc față de pocăință. Dacă tu încă iubești păcatul, îl iubești așa că nu te poți despărți de el, dacă nu vrei să-l părăsești, poate să te tot rogi, căci totul e în zadar. Asta nu înseamnă că mărturisirea păcatului și durerea pentru păcat sunt rele. Înseamnă numai că sunt prea puține. Noi trebuie să ne mărturisim păcatele. Trebuie să mergem la Dumnezeu cu același simț cu care a mers vameșul din pilda lui Isus. El își dădea seama cât de mult a păcătuit și cât de nevrednic e înaintea lui Dumnezeu. Înțelegea că nu merită nimic bun dela Făcătorul său. De aceea n'a îndrăznit să-și ridice capul în sus, ci s'a rugat cu durere: „Doamne, ai milă de mine, păcătosul!”

Dar încă odată, durerea pentru păcat nu e destulă. Ați auzit Dvoastră despre bețivul acela care mergea la biserică și se căia de păcatele lui? El plângea în fața fraților, spunând că îi pare rău de ceea ce a făcut. Frații îl primeau ca membru în biserică. Dar a doua zi el se ducea drept în cârciuma, la beutură. Peste puțină vreme venea din nou și își plângea păcatele în fața bisericii și apoi iarăși se ducea și bea. Sunt însă, mulți oameni care cred că așa e pocăința. Să te căiești și să păcătuiești din nou. Ei se înșeală.

Pocăința înseamnă un pas mai departe. *Inseamnă s'o rupi cu păcatul, să-l părăsești, să ieși din lume și din păcat, să te întorci la Dumnezeu. În inima ta să se nască o adevărată ură și scârbă față de păcat, ca să nu-l mai poți suferi în viața ta.*

Fiul cel răstăcit nu numai și-a dat seama că a păcătuit înaintea tatălui său, nu numai a văzut starea tristă în care a ajuns; nu numai l-a durat dându-și seama că e slujitor la porci. Fiul cel pierdut a făcut un pas mai departe. A luat o hotărâre mare. „Mă voi scula și mă voi duce la tatăl meu” și-a zis el. Și Biblia adăugă: „Și (fiul cel răstăcit) s'a sculat și s'a dus la tatăl său”.

(Continuare în pag. 6-a)

TU ȘI PĂCATUL TĂU

(Urmare din pagina 1-a)

Napoleon; „totuși”, adause el cu ochii la ceasornic, „este ora două — mai este încă timp să ne batem din nou și să biruim”; și înainte de apusul soarelui, ultimele raze salutară armatele lui victorioase.

Mai cu seamă, atâta vreme cât te mai află încă în plinitatea puterilor tinereții tale, n'ai nici un drept să disperî, căci mai ai înaintea ta o viață întreagă de trăit în dreptate, adevăr și frumusețe sfântă, îndreptând astfel greșelile trecutului.

Chiar și dacă culoarea argintie a părului tău îți dă dreptul să te găsești în plină maturitate a vieții, sau dacă în urma ta se află o viață lungă pierdută — mai este încă speranță pentru tine într-o lume, deasupra căruia mai luminează strălucirea crucii lui Hristos. Ai nevoie de puține minute, pentru a te prostern sincer și în adâncă căință și zdrobire de sine la picioarele Mântuitorului, pentru a găsi acolo iertare și îndreptare.

Îndurarea lui Dumnezeu e atât de nemăsurată, încât nimeni n'ar trebui să piară — chiar dacă păcatele sale ar fi roșii ca sângele. Chiar dacă viața lui este atât de distrusă, bunul său nume atât de terfelit în murdării, toate puterile sale atât de măcinate și mâncate de păcat, încât și îndurarea lui Dumnezeu n'ar mai putea face nimic din o asemenea ruină — totuși, acolo sus, în patria duhurilor nemuritoare, va fi îmbrăcată cu străluciri mărețe. Viața noastră nu se termină în groapă! Cărarea vieții noastre trece dincolo, în veșnicii, și acolo este destul timp pentru a recăștiga tot ceea ce s'a pierdut aici pe pământ.

Astfel, o viață desfigurată de păcat, care s'a îndreptat către Dumnezeu abia în ultima oră, cu pocăință către Hristos, poate găsi îndurare, refacere și frumusețe sufletească în nemurire.

Totuși, nici un marinar cu mințile întreagă, nu-si va călăuzi vaporul pentru a doua oară pe locurile, unde sunt ascunse stânci primejdioase; copiii cari se ard odată, învață a se feri de foc. Experiencia vrea să fie dascălul nostru și vrea să ne ferească de o repetare a aceluiași greseli și păcate. Ia aminte la greșelile și ne-

dreptățile săvârșite; învață a le ocoli în viitor, și atunci, înfrângerile tale se vor transforma în trepte pe cari te vei înălța către o viață mai curată și mai înaltă.

Privirea ațintită asupra trecutului tău n'are nici un rost, dacă nu renunți din toată inima la fiecare păcat recunoscut. **Intristarea divină produce aceea căință, de care nu se căiește nimeni!** Ce folosese câteva lacrimi, dacă mâine vei merge pe cărarea ta veche a păcatului? Adevărata artă a vieții te învață, să nu mai repeți păcatul pe care l-ai săvârșit odată.

Dar aceasta nu este de ajuns. Paza și ocolirea păcatului, încă nu ne mântuiește. Cel ce numai se ferește de căi rele, încă nu și-a asigurat cerul. Adevărata căință duce la Hristos și te îndrumază pe cărarea Sa.

Insuși Hristos nu poate desființa trecutul, nu poate distruge ceea ce ai săvârșit odată. Furtul înfăptuit, nu poate fi șters din viața ta. Totuși, îndurarea lui Dumnezeu poate transforma într'atât o viață pângărită, încât să radieze cea mai curată frumusețe din ceea ce a fost înainte o murdărie.

Scoica ne dă o pildă frumoasă. Pe locul unde i s'a produs o rană, din cauza unei pietricele sau murdării ce i-a pătruns în trup, se formează în timpul tămăduirii nu un sem, ci o perlă strălucită.

Adevărata căință transformă păcatele în perle. Întreabă pe cei mai nobili și mai curați dintre creștini, cari s'au apropiat mai mult de chipul Mântuitorului, dacă nu tocmai căința față de nedreptățile săvârșite, n'a fost ceea ce i-a ajutat să primească frumuseți launtrice.

Păcatele, care mă impresoră și mă pândește din toate părțile, se poate transforma într'un inger păzitor! Păcatul, care m'a prăbușit seara în neputințe, și care, la trezire m'a umplut de spaimă, poate fi și trebue biruit! Nu, să fie luat dela mine — nu, mai mult decât atât — să fie biruit, înfrânt și transformat în tovarășul meu, astfel încât să pot striga: „Ispita care m'a înfrânt adesea, s'a transformat într'un izvor al puterii mele; căci în lu-

pta dusă împotriva-i, m'am înălțat!”

În mâna noastră, se află poartă de a scoate din trecut o comoară de virtuți și de înțelepciune. Din rătăcirii, isvorăște înțelepciunea; din durere, răsar miresme de floricele frumos mirositoare. Adevărata căință sădește în locurile buruienilor otrăvicioase și spinoase, numai plante vecinice vezi, pomi fructiferi și flori nepieritoare. Mila lui Dumnezeu tămăduiește cele mai adânci răni, și boară în viața ta puteri noi de viață. Nu uita, numai Hristos are puterea să te deslege de legăturile păcatului și să transforme stricăciunea în binecuvântare. Crucea Sa, rănilor Sale, sunt mântuirile mijloace cari produc aceste. Păcatul aduce moarte numai când îl vei aduce la picioarele Domnului, El îi va frânge țepușul otrăvitor și moartea și va preface în viață.

Fiecare viață omenească este desfigurată mai mult sau mai puțin de păcate; cel mai bun și cel mai curat, încă nu este desfigurată; chiar și cel mai puternic poate cădea înfrânt și pe negândite în ispită; chiar și cel mai înțelept om, poate săvârși greșeli cumplite. Ia deci cuvenita atitudine față de păcatul tău. Nu căuta să scapi cu ușurință de el — nu lăsa să rămână mereu în nerânduială, sărind peste el. Dacă nici nu îngădui ca marea gripe pe care ți-o produce, să te ducă la disperare. Cazi în căință sinceră și caută iertarea Aceluia, pe care l-ai jignit și îndurerat atât de mult. Și apoi, ridică-te cu tărie, scoală și stai pe picioarele tale mai puternice, mai curat, mai nobil decât ai fost vreodată — și devină astfel prin puterea lui Hristos: un biruitor al păcatului și un victorios peste propriile tale slăbiciuni.

Abonați CĂLĂUZA și

Mană Zilnică

Cărarea de îndreptare

de A. P.

„Hristos să locuiască în inimile voastre prin credință”
Efeseni 3:17.

Și dacă aceasta se întâmplă, atunci viața noastră va fi

O VIEȚA CA A LUI ISUS

Căci e natural, dacă Isus e înăuntrul nostru, iar ființa noastră e numai haina, mantia Sa, atunci toate ale noastre, pașii, vorbele, gândurile, faptele, etc. vor fi ca ale Lui.

A atunci am ajuns la creștinul ideal, care **simte păcatul**. Isus a simțit apropierea celui rău. Când păcatul mândriei se apropia ascuns în dorința poporului de a-L face rege, El fugi în munte să se roage. Când păcatul neîncrederii în Dumnezeu se învăluia în cuvintele Satanei: **„Inchină-Te mie și îți voi da toată slava lumii”**, El îl gonesti foarte aspru, și alte atâtea cazuri. Isus putea pune întrebarea: „Cine Mă poate învinui de vreun păcat”, pentrucă El nu avea păcat, ci simțindu-l îl ocolea. Dacă și creștinii de azi ar avea acest simț al păcatului, atunci multe lucruri nu s'ar mai face! Atunci viața ne-ar fi o lumină, o viață curată, și sfântă. Când Isus e în inima noastră, cu siguranță, că vom fi ca El de simțitori față de păcat. Nu s'ar mai găsi atunci creștin mincinos, plin de ură, egoist, sgârcit, leneș sau lumesec.

Apoi am **căuta voia lui Dumnezeu**. Așa a făcut Isus. Când se apropia sărbătoarea Paștelor, El nu s'a dus la Ierusalim, cu toate că frații lui Il îndemnau, până nu a cunoscut voia Tatălui. Când e în Ghetsimani, El se roagă: **„Nu voia mea, ci voia Ta să se facă”**. Iar noi aproape întotdeauna nici nu căutăm măcar voia Tatălui, ci facem plăcerea noastră. Așa ajungem creștini lumesți, căci firea noastră se închină în fața poftelor. Câte păcate nu se strecoară prin eul nostru! Când însă, Isus e prin credința în inima noastră, voința noastră cade și la răscrucă de drumuri, în fața hotărârilor vom căuta voia Tatălui.

Și **vom fi activi**. Niciodată Isus nu a stat. Lenea nu s'a putut întâlni cu El. Pentru cauza sfântă, El bate toate drumurile și cărările Palestinei, învață, predică, ajută, vindecă, înviează. Nu poate sta locului. Ce deosebire între El și noi! Câte zile, săptămâni

sau luni și poate chiar și ani de când nu am făcut nimic pentru slava lui Dumnezeu și binele altora! Nu ni s'a spus doar nouă; **„mergeți, predicați, faceți ucenici, învățați, ajutați, plângeți cu cei ce plâng, bucurați-vă cu cei ce se bucură?”**

Iarși, dacă Isus locuiește în inimile noastre, viața ne-ar fi

O VIEȚĂ CONDUSĂ DE ISUS

El ar fi atunci cărmaciul nostru în mâinile Lui ar fi frâncile vieții noastre.

Asta ar fi o mare binecuvântare, că El **ne-ar îndrepta spre cer**. Noi singuri ne-am rătăci, ne-am împotmori în noroiul acestei lumi sau teama greutăților din drum ne-ar răpi curajul de a ne îndrepta spre cer. În marină, este o regulă, că orice vapor nu poate intra sau ieși dintr'un port oarecare decât numai când are la bord un pilot al portului, care cunoaște locul și poate ancora în bune condițiuni. Tot așa în cer, nu putem intra decât prin Isus, El e ușa, El e calea, El a spus că e păstorul și-i conduce pe ai Săi. Altcum e cu neputință să intrăm în cer. A știut ap. Pavel că sufletele noastre lăncezesc și doresc cerul, deaceia se roagă el ca Isus să locuiască în inimile noastre prin credință, și astfel viața noastră să fie condusă de El spre cer, spre casa fericirii.

El ne-ar **conduce prin binecuvântări**. David când și-a închipuit această conducere, L-a făcut pe Domnul păstor, iar pe sine oaia Sa. Și spune David: **„El mă paște în pășuni verzi și mă duce la ape de odihnă”**. Ferice de acel condus de Isus! Imprejurările grele ale vieții se vor schimba în clipe dulci, sarcina grea va deveni un jug ușor și plăcut, și ramura uscată se va transforma într'un „**măslin verde**”. Viața îngrijită de Isus va aduce multă roadă. Va fi **ca un pom sădit lângă un izvor de apă**. Dacă Isus e grădinarul, pomii vor aduce roadă.

Și conduși de Isus **„suntem sînuri de biruintă”**. El ne poartă în carul Lui de biruintă — scrie ap. Pavel. Vor fi mari piedecile din cale? El le va trece. Va fi mare lupta? El va birui. **„M'a**
(Continuare în pag. 8-a)

Nu odată s'a întâmplat să fim izbiți de mărturisirea unor atei, prin care își arată cauza necredinței lor. Și în majoritatea cazurilor, cauza e în starea prea decăzută a creștinilor de azi. Și acesta e un adevăr pe care nu-l putem tăgădui, ci pe care cu părere de rău trebuie să-l recunoaștem. Așa spun atei, așa pot spune mohamedanii, hindușii, etc. Da, creștinii de azi nici nu seamănă cu cei din primele veacuri, cu acei la cari s'a gândit Isus.

Creștinii de azi, sunt prezenți la toate păcatele. Minciuna, vorbirea de rău, ura, mânia, răsunarea, hoția, idolatrizarea unor lucruri, necredincioșia, poftele trupești, etc., sunt atât de obișnuite între cei ce poartă numele lui Isus, încât când le întâlnești nu mai trebuie să te miri. Pe lângă acestea, Biblia dacă este în casă, e plină de praf, rugăciune e o raritate, dacă nu a fost uitată complet; la biserică e destul dacă merge de sărbători, de dărnicie nici pomeneală. Și apoi câți alți spini nu arată pârlogul inimilor noastre!

Asta e pe scurt icoana creștinilor de azi. Și întotdeauna când ne dăm seama de aceasta se ridică în noi întrebarea care e calea de a putea reveni la făgăș? Prin ce mijloace va putea creștinismul să devină din nou cece a fost în primele veacuri după Hristos? Iar ca răspuns, ni se dau o mulțime de căi, unele mai faimoase ca altele, dar toate întortocheate, și fără sorti de reușită. Credem însă, că cea mai bună cale de a deveni creștin, de a te păstra creștin, e cea propusă de apostolul Pavel în cuvintele: **„Hristos să locuiască în inimile voastre prin credință**. Efes 3:17.

Ne dăm seama că lucrul acesta e greu de priceput, fiind prea adânc și spiritual. Să căutăm totuși, să-i descoperim taina.

Cuvintele **„Hristos să locuiască în inimile voastre prin credință”** sunt dintr'o rugăciune a ap. Pavel pentru credincioșii din Efes.

La rugă...

POPA N. PETRĂ

Din nou în praful umilinții,
La rugă te prostern, frate,
Și cere 'n lumea dușmăniei,
Să vină pace și dreptate.

Din nou ridică mâini curate
Spre cerul plin de strălucire,
Să piară ura necredinții,
Să vie-o vreme de iubire.

Din nou te roagă cu credință,
Când alții vor să te doboare,
Nu te 'nfriica de norii negri,
Că'n dosul lor s'ascunde-un
[Soare...

În zile grele de primejdii,
El va luci în drumul tău,
Naștere...! fără șovăire,
Nădejdea noastră-i Dumnezeu...

La El să ne 'noim puterea,
Și forțe noi să ne-adunăm.
Să 'vingem pe dușmanul nostru,
Din rândul nost să-l alungăm.

Acei ce biruiți se lasă,
În luptă cu ispita zilei
Răsplată 'n cer să nu aștepte,
Respinsi vor fi de Domnul milei,

Oh! câtă dușmănie, Doamne,
Mai e și azi printre popoare,
Alung-o cu totul din lume
Și ne lucrește Tu, sfânt Soare.

Alungă uraganul urii,
Ce 'n lume suflă cu putere,
Și fă ca razele iubirii,
S'aducă pace, mângăiere...

POCĂINȚA

(Urmare din pagina III-a)

Dacă el n'ar fi făcut acest din urmă lucru, dacă n'ar fi părăsit porcii și roscovele, dacă nu s'ar fi dus la tatăl său, toată durerea și suspinul lui ar fi fost în zadar. Și dacă tu nu te despărți de păcatele tale, dacă n'o rupi cu lumea și cu poftetele ei totul e zadarnic. A te pocăi înseamnă a te întoarce din păcat la Dumnezeu cu toată inima și cu tot sufletul.

Tatăl te așteaptă

Totuși pocăința mai are o latură foarte însemnată, asupra căruia vreau să vă atrag atenția. Toată întoarcerea noastră din păcat n'ar ajunge la nimic fără această latură. Cea mai interesantă persoană din pilda fiului rătăcit nu e nici fiul cel mai mic nici cel mai mare. Cea mai principală persoană e tatăl. Și cel mai frumos tablou al său e stând în ușă și așteptând pe fiul rătăcit să se întoarcă acasă. Fiul a păcătuit, și-a bătut joc de tatăl său, l-a nesocotit și l-a părăsit. Dar iubirea de tată n'a murit. El încotinu privește pe drum și așteaptă pe fiul rătăcit să se întoarcă. Oare nu e acesta cel mai frumos tablou al lui Dumnezeu?

Isus vrea să ne spună ca Tatăl nostru cel ceresc ne așteaptă să venim cu pocăință acasă. Noi L-am batjocorit, am călcat legile Lui, L-am uitat, am făcut tot ce am putut împotriva Lui. Dar iubirea Lui n'a murit, Lui i s'a făcut milă de noi și ne dorește să ne întoarcem. Se spune că atunci când Chinezii au auzit această pildă a fiului rătăcit, s'au mirat foarte mult. Zeii lor erau răi și răsbunători. Se poate că Dumnezeu să fie așa de bun ca tatăl fiului rătăcit, care așteaptă cu milă să primească pe cel păcătos? Da, aici iubirea Tatălui nostru cel ceresc strălucește puternic.

Toată speranța pocăinței noastre stă în această iubire.

Iubitul meu ascultător! Ești tu întors la Dumnezeu? Te-ai pocăit tu de păcatele tale? Ai părăsit tu fărădelegile tale? Tatăl tău te așteaptă, fiule rătăcit, să vii acasă!

Câteva lucruri însemnate

De încheiere vreau să mai spun următoarele lucruri cu privire la pocăință:

1. Pocăința e singură cale spre mântuire. Tatăl nu primește pe nimeni care nu se desparte de păcatul său. Omul care iubește mai mult păcatul decât pe Dumnezeu, va merge în iad.

2. Al doilea lucru e ca pocăința e calea cea adevărată. E adevărat că sunt oameni care poartă numele de pocăinți, dar nu se țin de ea. Așa nu înseamnă ca pocăința e rea, ci că ei sunt răi. Tu nu vei putea merge în fața lui Dumnezeu și să te scuzi de păcatele tale cu ale lor.

3. Al treilea lucru e că pocăința e ușoară. E mai ușor să fii pocăit decât nepocăit. E mai bine cu Dumnezeu decât fără el. E mai bine să fii liber în Hristos decât să fii sclav al păcatului. Dacă cineva nu ține pocăința, așa nu înseamnă ca ea e grea, ci *acel om iubește mai mult păcatul decât pe Dumnezeu*.

4. Al patrulea lucru e că timpul pocăinței e acum. Va veni o vreme când ușa se va închide. Când Dumnezeu nu va mai primi pe păcătoși. Când El nu va mai stă în ușă să aștepte fiii rătăciți și să-i primească în brațe. Astăzi, când auzi vocea Lui, nu-ți împietri inima, ci pocăiește-te de păcatele tale.

Dumnezeu dorește să vii la El Isus te cheamă să te pocăiești. Iubite suflete, vino astăzi la picioarele lui și te pocăiește de păcatele tale!

NOUL GUVERN

M. S. Regele a semnat decretul prin care au fost numiți miniștri și subsecretari de stat d-ni:

Prof. Gh. Ionescu-Sisecți, ministrul agriculturii și domeniilor; Victor Slăvescu ministrul înzestrării armatei; Mircea Cancicov, președintele Casei Autonome de finanțare și amortizare, ministrul economiei naționale; Ing. Ion Gîgurtu, ministrul lucrărilor publice și comunicațiilor; Silviu Dragomir, ministru secretar de stat însărcinat cu conducerea minorităților; Mihail Ghelmegeanu, ministru de interne; Mihail Constantinescu, guvernator al Băncii Naționale, ministru de finanțe; Mihail Ralea, ministrul muncii; Grigore Gafencu, ministrul afacerilor străine; Petre Andrei, ministrul educației naționale; Prof. Traian Pop, ministru secretar de stat însărcinat cu întocmirea inventarului avuțiilor publice; General Ion Ilcușu, ministrul apărării naționale și ad-interim la departamentul aerului și marinei; Constantin C. Giurescu, ministrul propagandei naționale; Prof. dr. Nicolae Hortolomei, ministrul sănătății și ocrotirilor sociale; Radu Portocală, ministru secretar de stat la președinția consiliului de miniștri; Ioan Christu, ministru plenipotențiar, ministrul comerțului exterior; Aurelian Bențoșu, ministrul justiției; Prof. Ștefan Ciobanu, ministrul cultelor și artelor.

SUBSECRETARI DE STAT

Mihail Șerban, la agricultură și domenii; Dr. Petre Topa, la departamentul sănătății și ocrotirilor sociale; Dumitru V. Tonî, la educația națională; Gheorghe Grigorovici, la muncă; Gheorghe Gh. Vântu, la interne; Horia Grigorescu, la culte și arte; Horia Grigorescu, la interne; Vasile Stoica, la propaganda națională; Alexandru G. Crețianu, la afacerile străine; Gen. Constantin Niculescu, la ministerul apărării naționale; Amiral Nicolae Pais, la ministerul aerului și marinei; Comandor Achile Diculescu, la ministerul aerului și marinei.

A P E L

În urma inundațiilor suferite, peste 25 familii baptiste au rămas fără adăpost și au pierdut avutul tot.

Tot acești frați au mai suferit și în 1932 — aceiași nenorocire.

Ei apelează și roagă ca frații să-i ajute cu ce le stă în putință.

Numele donatorilor se va publica în Farul.

Ajutoarele se vor trimite pe adresa:

**BISERICA BAPTISTĂ
com. Sânicolau
jud. Bihor**

DIN LUMEA RELIGIOASĂ

IN BIS. FĂTĂRENI, JUD. TIGHINA, cu ocazia vizitei fratelui Gh. Madan, cercul tineretului din această comună s'a unit să facă o serbare a doua zi de Paști, care a fost binecuvântată de către Domnul. La această serbare au luat parte frații din mai multe comune. Textul a fost: *Isus este viețu și fericirea noastră*. Ioan 11—12. Și au vorbit mai mulți frați tineri la rând. Serbarea a fost împodobită cu poezii, duete și alte cântări și a cântat muzica din loc, condusă de fr. Ion V. Ciobanu. Programul a fost condus de către fratele Dionis V. Crângaci. La serbare au luat parte un mare număr de ascultători.

IN BIS. BAPT. BONTEȘTI, jud. Arad, în ziua de 21 Apr. a. c. cercul fetelor a ținut o serbare organizată de sora Elisa Berbecar, programul fiind condus de fr. Fericean Ș. păstorul bisericii. Serbarea a fost împodobită cu poezii, soluri de mandolină, duete, un referat de sora E. Berbecar și corul fetelor, precum și corul mixt și bărbătesc din loc.

LA LUGOJ, în ziua de 30 Aprilie a. c. s'a ținut căsătorie religioasă a fratelui Partenie Nicolie cu sora Sofia Isac, din Balint. Actul căsătoriei a fost îndeplinit de fr. Tomescu, ajutat de frații Jurcan și S. Păteanu. Muzica fraților din Bata, condusă de fr. Cișmaș, a dat concursul.

IN COMUNA JIMBOR, JUD. SOMEȘ, frații au avut o mare bucurie în 29 Apr., cu ocazia unui botez cu patru suflete, care au fost câștigate de iubirea lui Isus Hristos. Domnul să binecuvinteze noile mălădițe sădite în via Sa.

BISERICA DIN COM. OHABA, jud. Târnava Mică, în ziua de 29 Aprilie a avut o frumoasă serbare a societății femeilor, unde au luat parte frați și surori din 10 biserici. Textul a fost cetit din Matei 27:51—61. Frații vorbitori au fost fr. Ionim Schiau, Ioan Broscătan Zdrănc Artene, Simion Broscătan. A cântat și corul din loc spre slava Domnului, împodobind serbarea. Corul a fost condus de fr. Marin Ștef. Serbarea a fost cu lucru de mână și la sfârșit s'a făcut o colectă pentru înzestrarea armatei.

IN COMUNA SĂRNĂZAL, jud. Sălaj, s'a ținut înmormântarea fratelui Filipaș Dumitru. Au luat parte frații din 4 comune. Serviciu de înmormântare a fost condus de fr. Moisă Iosif, însoțit de frații Iacob Domocoș și Păscuț Florian.

IN BISERICA BAPTISTA din Brăila, în ziua de 29 Aprilie a. c. a avut loc cununia religioasă a fratelui Alexa Popovici, predicator cu sora Daria Sezonov din Brăila. Actul cununiei a fost îndeplinit de fr. C. Adorjan, din București.

IN COMUNA GARBAU, JUD. CLUJ, la 26 Martie a fost înmormântarea serei Părvu Marișcă în etate de 95 ani, din care 40 ani trăiți în Domnul. Serviciul înmormântării a fost îndeplinit de către fratele Crișan Gavril, predicator din Cluj, arătând publicului cum moare un credincios și marea răsplătire care îl așteaptă sus.

IN COMUNA RĂSCRUCI, JUD. CLUJ, în ziua de 30 Martie a fost înmormântată sora Domnița Pura de 66 ani. Serviciul înmormântării a fost condus de fr. Crișan Gavril, predicator din Cluj.

DE PAȘTI BIS. BAPT. DIN COM. CÂMPIA, JUD. CARAȘ, a avut o frumoasă serbare. Din Cuvântul Domnului au vorbit frații P. Dont, P. Dala, Ț. Radu și M. Stancu. Conducătorul de cor a fost fr. Nicolae din com. Iam. Domnul să binecuvinteze Evanghelia. Casa de rugăciune a fost plină de ascultători.

C. P. DANU

BISERICA DIN SIMERIA în ziua de 21 Aprilie a avut o zi de bucurie, cu ocazia vizitei ce le-au făcut un grup de tineri din Arad-Betel și Deva. Serviciul a fost condus de fr. Cure Simion, iar musafirii mai sus amintiți au împodobit programul prin cântări, poezii și cu orchestra.

IN COMUNA ANDREI ȘAGUNA, în ziua de 22 Aprilie a trecut la cele veșnice sora văduva Vătran M. în etate de 78 ani. Actul înmormântării a fost condus de fr. Muntean Mihai, ajutat de frații din loc.

FRĂȚII DIN MOLDOVA-NOUĂ, în ziua a doua de Paști au avut o frumoasă serbare, predată de Societatea Femeilor și Cercul Fetelor. Au fost prezentate convorbiri care au stors lacrimi din ochii ascultătorilor. Programul a fost condus de sora Iuliana Mătăsărean, care depune multă energie în această privință.

SOC. FEMEILOR DIN BIS. CREȘTINĂ HAGI-DUMITRU CALIACRA, a organizat a doua zi de Paști o frumoasă serbare, având un program special.

Biserica și ascultătorii străini ce venise, se vedeau plini de satisfacție ascultând la citirea textelor biblice din partea mai multor surori.

S'a cântat Imnul Regal „Trăiască Regele”, și apoi s'a predat piesa religioasă „România și Biblia”. Cu câteva imnuri vocale a servit și corul din loc, dirijat de fr. D. Băleanu. La această serbare surorile au colectat suma de 100 lei, pentru viitorul orfelinat „Dobrogean” din Constanța. Sora Amalia Potopea a condus programul în noua clădire a bisericii.

IN COMUNA VOLOVAȚI, JUD. RA-DAUȚI, BUCOVINA, în ziua de 18 Aprilie a avut loc înmormântarea serei noastre Florea Losnovici. A trăit 78 ani, dintre care 18 ani lângă Domnul o viețu foarte frumoasă. Aceasta femeie a fost o adevărată primitoare de oaspeți.

Serviciul de înmormântare a fost condus de frații Login Motrescu și Silvestru Ungurean cetind Cuvântul lui Dumnezeu dela Evanghelia Ioan 11:1—44. Luca 7:11—17. Mult popor a luat parte.

IN COMUNA CHICHIȘA, JUD. SĂLAJ, fratele Mărian Pop a trecut la Domnul în ziua de 10 Aprilie. A participat mult popor, deoarece au fost prima înmormântare baptistă din acea comună. Serviciul înmormântării a fost îndeplinit de către fratele Gheorghe Mastan, lucrătorul Cercului Jac, ajutat de frații Cucuian Teodor și Meseșan Vasile. S'au explicat din Ioan 5:1—16.

IN COMUNA PAUȘA, JUD. SĂLAJ, în ziua de 14 Aprilie a. c. am avut deschidere casei de rugăciune, care acuma a luat ființă: au participat frații din mai multe comune. A luat parte și fratele Țap Gherasim din Buciumi, Sălaj. Au luat parte mulți ascultători. Prin fratele Cucuian Teodor s'a început lucrul în aceasta comună.

IN COMUNA CARA, JUD. CLUJ, în ziua de 9 Aprilie a fost înmormântarea serei Ranciea Târțan de 49 ani. Serviciul înmormântării a fost îndeplinit de frații Crișan Gavrilă și Pop Ioan din Cluj.

ANUNȚ

Fratele Rusu Vasile din Alba Iulia, Str. I. G. Duca 69, caută fete dela 14 ani, din familie creștină bună, pentru ucenicie la meseria de tricotage (Atelier de svetere).

Sunt alăția oameni, a căror apropiere te schimbă numai decât!

Prezența, privirea, vorba lor, îți provoacă o anumită stare sufletească.

E ca o vrajă, care intră deodată în viața ta, aducând ordine sau desordine, iubire sau ură, entuziasm sau descurajare.

AL. VLAHUȚA

Este eroare când se zice că figura este oglinda sufletului; adevărul este că nu trebuie să apreciem omul decât după acțiunile sale.

NAPOLEON

FAPTE, PILDE și IDEI

Glăsul lui Isus și glăsul străin

Se spune că unui om i se furase o oaie. A bănuț cine i-a furat-o și i-a și dovedit. Hoțul însă spunea întruna că oaia este a lui. Păgubașul l-a dus la judecată. Judecătorul a poruncit să vină amândoi la judecătorie și să aducă și oaia cu ei. Când au venit, judecătorul a ținut pe părț cu oaia în odaia de judecată, iar pe păgubaș l-a închis într-o odaie de alături. Apoi a poruncit părțului să strige oaia pe nume. Acesta a făcut cum i s'a poruncit, dar oaia nu s'a sinchisit de strigarea lui. Judecătorul a poruncit apoi păgubașului să strige și el oaia. Când și-a auzit numele din gura stăpânului ei, oaia s'a îndreptat spre usa de unde venea glăsul. Așa s'a făcut dovada că oaia fusese în adevăr furată și a fost înapoiată stăpânului ei.

Tot astfel și credincioșii: ei cunosc glăsul Domnului Isus. Păstorul cel Bun, și merg după El. Nu se duc după glăsul străin.

Cunoști și tu glăsul Domnului Isus?

Un vis cu fălc

O doamnă foarte bogată era credincioasă. Avea în slujba ei un grădinar, creștin și el. Omul acesta, din puținul său câștig, puneă totdeauna de o parte destul de mult pentru sprijinirea lucrului.

Mare cerere în articole de modă pentru vară

Cu toate că suntem abia la începutul sezonului de vară, se prezintă o vie cerere a materialelor pentru îmbrăcăminte. Interesul publicului consumator se îndreaptă în special către mărcile tobralco, flamisol, chântung și stofe albe de lână.

Moșu Ilie, cunoscutul negustor de modă și-a asigurat o mare cantitate din aceste mărfuri, în stocul anului acesta, astfel că are posibilitatea să livreze în pături surprinzător de ieftine.

Mai este spre lauda acestui corect comerciant faptul de a da, cu toate greutățile timpului de față, 5 la sută reducere din prețurile și așa destul de ieftine, tuturor cumpărătorilor atât celor cu livrete „Consum”.

Noutate!

Cântările Sionului

751 cântări, legate în pânză. diferite culori, bucată lei 65.— ceice comandă dela 20 bucăți în sus cu lei 60.— bucată, plus spesele.

lui pentru Domnul. Stăpâna lui însă nu era așa darnică. Într-o vreme, după ce îi murise soția și copilul, grădinarul s'a îmbolnăvit. Auzind aceasta un credincios, l-a vizitat și l-a ajutat cu ce a putut.

Într-o seară, după ce credinciosul s'a înapoiat dela grădinar, fiind foarte ostenit, a adormit repede și a visat un vis.

Se făcea că a fost dus de cineva spre un oraș, învăluit într-o lumină strălucitoare. După ce a intrat pe poarta cetății, a văzut niște case de o frumusețe nemăpomenită. Una din ele l-a uimit prin frumusețea ei.

— „A cui e casa asta?” întrebă el.

— „A grădinarului cutare” (și rosti numele grădinarului nostru) — răspunse călăuza. „Noi cei de aici însă îl numim Omul-pe-Care-Impăratul-Il-Are-în-Mare-Ginste. Dacă te vei uita cu băgare de seamă, vei vedea că fiecare piatră

este o faptă frumoasă. Cincizeci de ani în șir i-au trebuit ea să adune materialul din care i-am zidit casa aceasta”.

Au mers mai departe pe străzi de aur până au dat de o casă mititeă. Credinciosul a întrebă:

— Dar căscioara asta, a cui e?

— „A doamnei cutare” (și rosti numele cucoanei bogate, stăpâna grădinarului) — răspunse călăuza.

Mirat, credinciosul a întrebă iarăși:

— Cum se face că e așa de mică?

— „Această casă e tot ce am putut face mai bun și mai frumos cu materialul pe care ni l-a trimis” — fu răspunsul călăuzei.

Cititor creștin, gândește-te la acest vis și vezi cu cine semeni în privința darniciei: cu grădinarul sau cu stăpâna lui? Nu uita: „Cine seamănă puțin, secără puțin; dar cine seamănă mult, secără mult!”

Cărarea de îndreptare

(Urmare din pag. 5-a)

fost dată toată puterea în cer și pe pământ” — a spus Isus după înviere. Sub Toiagul Său suntem siguri că nimeni nu ne va face niciun rău. Furtuna mării n'a putut face nimic ucenicilor când Isus îi spune să tacă. Pe puntea unui vapor ce se lupta cu furtuna mării, în timp ce toți călătorii tremurau și erau cuprinși de spaimă, o fetiță se juca liniștită ca și când n'ar fi nimic. Întrebată de unul din călători dacă nu are frică, ea răspunde: „Nu pentru că e tata la cârmă”. Ești condus de Isus? Ești biruitor.

Și, în fine, dacă Isus locuiește în inimă viețată noastră e

O VIEȚĂ CU ISUS.

Ființa noastră s'ar topi și amesteca cu a Lui, ne-am împleti cu El, am trăi, dar nu noi, ci Isus în noi.

Atunci viețată ne-ar fi plină de bucurie. Necazul va dispărea, îngrijorarea va pieri, lacrima s'ar șterge. Cine ar putea fi mai bucuros ca noi? Să-L ai pe Isus cu tine, înseamnă să ai fericirea veșnică, să ai cerul fără nori, să fi mereu mulțumit. Vor veni greutățile, dar se vor zdrobi ca valul mării, când lovește în cale o stâncă tare. Să spună cel mântuit câtă bucurie aduce Isus cu El în

viețată. Priviți în ochii unui credincios și vedeți cum scânteiază bucuria, ce senină și zâmbitoare e fața! Bucuria din inimă se revărsa și inundă toată ființa.

S'ar săvârși atunci comuniunea cu Dumnezeu. Prin Isus ne legăm cu Cel veșnic, cu Cel fără de moarte. „Tatăl în Mine și Eu în voi” — a spus Isus. Păcatul l-a îndepărtat pe om de Dumnezeu, dar Isus ispășindu-l și curățind viețată noastră, se coboară și locuiește în inimă, făcând să revină timpul când „Dumnezeu își vizita creatura Sa”. Noi biete ființe mici și nemernice, prin Isus suntem nu robi, ci fii Tatălui. Numai Isus a învățat pe ai Săi să spună „Tatăl nostru”.

Și cu Isus, vom moșteni cerul. „Vă gătesc loc, că acolo unde sunt Eu, să fiți și voi” — a spus Isus ucenicilor Săi. „Bucurați-vă mai mult că numele voastre sunt scrise în cer” — spune El altădată ucenicilor. Cerul e locul dorit de noi, acolo năzuiește sufletul nostru, acolo vom scăpa de rău, păcat și înșelăciune.

Hristos să locuiască în inimile noastre, e începutul, e secretul dăinuirii, e taina transformării creștinismului. Doamne, iată-ne inimile, trimite-L pe Isus să locuiască în ele!